

UN CEL BEN CLAR

Un cel ben clar donava pas al dia en aquell matí de diumenge. En Joaquim baixava pels jardinets de Salvador Espriu, a pas lent però ferm. Anava ben mudat amb la seva camisa d'un radiant color marfil, els pantalons de cotó de color de sorra i les sabates de pell de nubuc. Els cabells, ja banyats per uns quants cabells platejats, lluïen ben pentinats amb la claror d'aquell matí i eren l'avantguarda d'uns ulls plens de sinceritat i joia. Com cada matí de diumenge, portava un parell d'euros a la butxaca.

A l'arribar a l'obelisc, enmig de la Diagonal que toca al final dels jardinets de Gràcia, va girar a mà esquerra i va continuar el passeig, que ja s'havia convertit en una espècie de processó. Caminava pel carrer de la Diagonal fins que va anar a parar al passeig de Sant Joan. Allà, finalitzava el seu trajecte i s'asseia en un dels bancs del passeig, amb el semblant relaxat i pendent del rellotge.

L'Anna, acabava de complir cinc anys. Havia perdut l'àvia feia un any. De vegades, es quedava enmig de la saleta dels avis i mirava estàtica l'espai com si hagués perdut alguna cosa. Tot seguit, continuava allò que estava fent, que bé podia ser un dibuix o bé molestar el pobre gos "Puces".

En Joaquim continuava assegut al banc del passeig i, de sobte, va sentir que el cridaven. Va girar el cap i va veure com s'aprovava la Júlia amb l'Anna a coll.

- Ets massa gran per a repenjar-te així en la teva mare! -va dir en Joaquim amb el semblant seriós però amb ulls radiants d'alegria.

- Avi, avi, portes els dos euros? -va dir, mig cridant, l'Anna.

-Sí, un per a tu i un per a mi -va assegurar en Joaquim, traient-los de la butxaca.

- Avi, quant falta perquè tinguem tots els diners per a fer el viatge i veure el país on va néixer l'àvia? -deia il·lusionada l'Anna.

- Falta molt, molt poc. -va dir en Joaquim mentre agafava l'Anna per deixar-la a terra.

Noèlia